

Barne- og familiedepartementet
Via regjeringen.no

Deres referanse: 24/4430
Vår referanse: 2024/227
Dato: 31.01.2025
Publikasjonsnr.: NIM-H-2025-008

HØRINGSUTTALELSE

NIMs høringsuttalelse til forslag om lov om undersøkelsesordning for drap osv. mot barn mv.

1. Innledning

Vi viser til departementets høringsbrev av 20. desember 2024 med forslag til lov om undersøkelsesordning for drap og andre alvorlige saker om vold, overgrep og omsorgssvikt mot barn mv.

Etter NIMs syn vil en undersøkelsesordning kunne bidra til bedre etterlevelse av Norges internasjonale forpliktelser etter bl.a. barnekonvensjonen, Istanbulkonvensjonen, Lanzarotekonvensjonen og EMK, fordi den gjennom avdekking av feil og mangler i eksisterende lovverk og praksis vil kunne videreutvikle og forsterke forebyggingsarbeidet mot drap, vold, overgrep og omsorgssvikt mot barn.

2. Formålet og oppgavene til ordningen

Staten har en menneskerettslig sikringsplikt til å forebygge, avverge og etterforske drap, voldshandlinger, overgrep og omsorgssvikt mot barn.

Undersøkelsesordningen aktualiserer en rekke menneskerettigheter som inngår i sikringsplikten. Disse omfatter retten til liv, retten til frihet fra tortur, umenneskelig og nedverdiggende behandling og straff og retten til privatliv etter blant annet Grunnloven, Den europeiske menneskerettskonvensjonen (EMK), FNs konvensjon om barnets rettigheter (FNs barnekonvensjon), samt FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP). Ordningen aktualiserer også en rekke plikter etter blant annet Europarådets konvensjon om beskyttelse av barn mot seksuelt misbruk

(Lanzarotekonvensjonen) og Europarådets konvensjon om forebygging og bekjempelse av vold mot kvinner og vold i nære relasjoner (Istanbulkonvensjonen).¹

Formålet og oppgavene til undersøkelsesordningen som foreslås lovfestet i §§ 2 og 4 må ses i lys av disse forpliktelsene. Konvensjonsforpliktelsene bør inngå i grunnlaget for ordningens arbeid og bør av den grunn fremheves tydeligere og inkluderes i lovproposisjonen. Dette gjelder særlig Lanzarotekonvensjonen og Istanbulkonvensjonen, som ikke er nevnt i høringsnotatet. Disse konvensjonene inneholder detaljerte plikter for hvordan styresmaktene skal gå frem for å realisere sin sikringsplikt.

Etter NIMs vurdering er enkelte av bestemmelsene særlig aktuelle for undersøkelsesordningens arbeid, og vi vil kort nevne noen av dem her:

- Forebyggende arbeid skal skje gjennom effektivt samarbeid mellom alle relevante etater, institusjoner og organisasjoner.²
- Personer som er i kontakt med voldsofre eller overgrepsofsatte barn skal ha egnet opplæring, og være i stand til å oppdage vold og overgrep mot barn.³
- Relevante myndigheter som potensielt er i kontakt med voldsofre eller ofre for overgrep, skal gjøre en vurdering av om det er risiko for vold mot en person, og hvordan risikoen skal håndteres.⁴
- Voldsofre har rett til adekvat informasjon om hvilke støttetjenester og juridiske rådgivningstjenester som er tilgjengelige.⁵
- Det skal settes i verk tiltak for å sikre at taushetsplikt ikke er til hinder for å melde fra der det er grunn til å tro at det skjer en alvorlig voldshandling eller barn er offer for seksuell utnyttning eller misbruk.⁶

En vurdering av konvensjonene opp mot undersøkelsesordningens formål og arbeid vil kunne bidra til en bedre etterlevelse av Norges menneskerettslige forpliktelser.⁷

¹ For mer om statens sikringsplikt, se for eksempel NIMs rapport «Barns rett til beskyttelse mot vold, overgrep og omsorgssvikt», NIM-R-2022-004. Se også NIM (2023) Veileder for utredning av menneskerettslige problemstillinger – Kilder, tolkning, metode», NIM-V-2023-001.

² Se Istanbulkonvensjonens artikkel 7 og Lanzarotekonvensjonen artikkel 10.

³ Se Istanbulkonvensjonen artikkel 15 og Lanzarotekonvensjonen artikkel 5.

⁴ Se Istanbulkonvensjonen artikkel 51.

⁵ Se Istanbulkonvensjonen artikkel 19.

⁶ Se Istanbulkonvensjonen artikkel 28 og Lanzarotekonvensjonen artikkel 12.

⁷ Begge konvensjonene har også tilhørende forklarende rapporter, som går i dybden på hvordan Europarådet mener konvensjonen bør forstås og som viser til beste praksis på en rekke områder. Istanbulkonvensjonens forklarende rapport: [CETS 210 - Explanatory Report to the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence](#) og Lanzarotekonvensjonens forklarende rapport: [CETS 201 - Explanatory Report to the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse](#)

3. Tilgang til taushetsbelagte opplysninger og mulighet til å avgi forklaring

Departementet har i høringsnotatet punkt 8.2 beskrevet reglene som skal gjelde for undersøkelsesordningens tilgang til taushetsbelagte opplysninger og mulighet til å avgi forklaring.

Departementet uttaler at undersøkelsesordningen må ha bred tilgang til informasjon for å kunne danne et helhetlig bilde av hver enkelt sak. Det er derfor nødvendig å sikre at ordningen gis tilgang til alle nødvendige opplysninger, inkludert taushetsbelagt informasjon fra ulike aktører som for eksempel barnevernstjenesten, familievernet, helsepersonell, advokater eller forstandere i trossamfunn som prester.⁸

I henhold til EMK artikkel 8 er individets rett til privatliv, hjem og korrespondanse vernet.⁹ Undersøkelsesordningen kan medføre deling av helseopplysninger, straffesaksopplysninger og andre opplysninger om barnet, gjerningsperson og andre berørte. Et unntak fra taushetsplikten slik departementet foreslår vil dermed utgjøre et inngrep i artikkel 8. Spørsmålet er om inngrepet er lovlig og forholdsmessig.

Grunnloven § 102 og EMK artikkel 8 er så vidt nevnt i høringsnotatet s. 42. NIM savner en grundigere redegjørelse av bestemmelsene og forslaget sett opp mot disse. For at et slikt inngrep skal være lovlig stilles det krav til klar lovhjemmel, legitimt formål og forholdsmessighet. Det er særlig sistnevnte vilkår som det er grunn til å se nærmere på. Myndighetenes skjønnsmargin vil blant annet avhenge av arten og alvoret av interessene som står på spill og alvorligheten av inngrepet.¹⁰ NIM vil understreke at EMKs krav til forholdsmessighet må vurderes nærmere i den enkelte konkrete saken om deling av taushetsbelagt informasjon, noe som bør fremgå eksplisitt av forarbeidene til loven.

At det ikke skal være en forklaringsplikt for undersøkelsesordningen, men kun en adgang til å dele opplysninger, jf. lovforslaget § 9, innebærer et mindre inngrep i retten til privatliv enn en plikt til å dele informasjon. Dette er positivt, og vil ha betydning for forholdsmessighetsvurderingen i den enkelte sak om deling av taushetsbelagte opplysninger. NIM støtter at det kun skal være en

⁸ Høringsnotatet s. 38 flg.

⁹ Retten til privatliv omfatter beskyttelse av et bredt spekter av personopplysninger og retten til korrespondanse omfatter ulike former for fortrolighet av både privat og profesjonell karakter, se for eksempel en gjennomgang i Prop 30 L (2024-2025) Lov om Statens kommisjon for partnerdrap side 12 flg, Amann v. Switzerland (27798/95), Margareta and Roger Andersson v. Sweden (12963/87) og Z v. Finland (22009/93).

¹⁰ Se Avilkina and others v. Russia (1585/09) avsnitt 46.

forklaringsadgang. Denne tilnærmingen vil også bidra til å bedre ivareta andre rettigheter, som selvinkrimineringsvernet.¹¹

En viktig problemstilling er advokaters taushetsplikt. Denne er vernet i Grunnloven § 95. EMD har uttalt at fortroligheten mellom advokaten og klienten er en sentral rettssikkerhetsgaranti.¹² EMD forankrer ofte taushetsplikten i EMK artikkel 8, mens andre ganger innfortolkes det i rettergangsreglene i EMK artikkel 6.¹³ Uansett forankring, har EMD vært tilbakeholden med å tillate inngrep i advokaters taushetsplikt. På dette punktet legges det opp til en særlig streng forholdsmessighetsvurdering, nettopp fordi unntak fra advokaters taushetsplikt oppfattes som særlig inngripende.¹⁴ EMK artikkel 6 omtales ikke i høringsnotatet.

Ved inngrep i taushetsplikt som berører EMK artikkel 6 og/eller 8, har EMD understreket at statene må etablere «safeguards» for å begrense inngrepets omfang. Dette betyr at det må foreligge rettssikkerhetsgarantier som kan forhindre at taushetsbelagt informasjon spres i strid med EMK.¹⁵ EMD har blant annet stilt spørsmål ved inngrep som er tidsubestemte, vagt formulert eller der innvendinger til inngrepet ikke er tilstrekkelig behandlet.¹⁶ Rettssikkerhetsmekanismene skal bidra til at utleveringen av taushetsbelagt informasjon til undersøkelsesordningen ikke utgjør et uforholdsmessig inngrep i henhold til EMK.

Slik det beskrives under punkt 8, er det foreslått flere mekanismer som kan bidra til å hindre at utlevering av taushetsbelagt informasjon til undersøkelsesordningen utgjør et uforholdsmessig inngrep etter EMK artikkel 6 og/eller 8 i den enkelte sak. Et eksempel på dette er at den som mottar informasjon pålegges en tilsvarende taushetsplikt som den som gir informasjon (lovutkastet § 11). Dersom en advokat eller prest gir taushetsbelagt informasjon til undersøkelsesordningen, vil den ansatte som mottar informasjonen ha tilsvarende særlig streng taushetsplikt som den som gir informasjon. Dette vil bidra til å ivareta rettssikkerheten. Underretning til de involverte etter lovutkastets § 7 er en annen mekanisme som kan bidra til at inngrepet er forholdsmessig.

¹¹ Selvinkrimineringsvernet kan blant annet utledes av EMK artikkel 6.

¹² Prop 30 L (2024-2025) Lov om Statens kommisjon for partnerdrap side 13 og Michaud v. France (12323/11)

¹³ Om artikkel 8 se for eksempel Niemietz v. Germany (13710/88). Om artikkel 6 i straffesaker se for eksempel Brennan v. The United Kingdom (39846/98).

¹⁴ Se for eksempel Niemietz v. Germany (13710/88) og Michaud v. France (12323/11).

¹⁵ M.S. v. Sweden (74/1996/693/885) avsnitt 41 og Y.G. v. Russia (8647/12) avsnitt 44 og 47.

¹⁶ Se André v. France (18603/03), Niemietz v. Germany (13710/88) og Buck v. Germany (41604/98).

NIM etterspør imidlertid en bedre begrunnelse for hvorfor reglene om tilgangen til taushetsbelagte opplysninger er lempeligere for undersøkelsesordningen enn for tilsvarende organer, som partnerdrapskommisjonen.

For partnerdrapskommisjonen finnes det for eksempel ingen unntak for å videreformidle taushetsbelagt informasjon utover det som følger av eksisterende regelverk, som den generelle avvergeplikten i straffeloven § 196.¹⁷ For undersøkelsesordningen ser det ut til å være en bredere adgang til å dele taushetsbelagt informasjon, se lovutkastets § 12 og 14. Dette begrunnes blant annet med at Helsetilsynet vil ha to roller når undersøkelsesordningen legges dit. Tilliten til at Helsetilsynet ivaretar oppgaven med administrative reaksjoner mot helsepersonell, der dette er nødvendig for pasientsikkerheten, tilsier ifølge departementet at Helsetilsynet må kunne melde fra om uegnet helsepersonell til statsforvalter. Departementet påpeker samtidig at siden det som regel vil være tilsynsmessig oppfølging av saken på forhånd, så vil denne problemstillingen sjelden oppstå.¹⁸

NIM mener at å åpne for en bredere adgang til å dele taushetsbelagt informasjon fremstår som en unødvendig uthuling av taushetspliktreglene. NIM har forståelse for at det kan være et behov for å ha en sikkerhetsventil i loven, særlig tilpasset Helsetilsynets «andre rolle», utover de generelle reglene om avvergeplikt og meldeplikt. Samtidig er det vanskelig å se at det er en vesentlig forskjell mellom formålene til undersøkelsesordningen og partnerdrapskommisjonen som skulle tilsi slike forskjeller i regelverket. Som departementet selv er inne på, vil det også som hovedregel ha vært andre instanser inne i saken før undersøkelsesordningen setter i gang sitt arbeid, som tilsier at behovet for denne uthulingen er liten. NIM stiller spørsmål ved om en slik sikkerhetsventil snarere bidrar til å svekke vernet etter EMK artikkel 8 og 6. Dette vil særlig gjelde for opplysninger som er underlagt streng taushetsplikt. Øvrige organer som departementet sammenligner ordningen med har forøvrig strengere regler for tilgangen til taushetsbelagt informasjon enn det som skal gjelde for undersøkelsesordningen.¹⁹

NIM vil også påpeke at en snevrere adgang til å dele taushetsbelagt informasjon videre fra undersøkelsesordningen, kan bidra til at flere velger å benytte seg av forklaringsadgangen, noe som igjen vil øke undersøkelsesordningens effektivitet og gjennomslagskraft. En svekkelse av taushetspliktreglene kan føre til en nedkjøling av informasjonsflyten til undersøkelsesordningen. Ordningen er tilsynelatende ikke

¹⁷ Se Prop. 30 L (2024-2025) Lov om Statens kommisjon for partnerdrap kapittel 5.12 og lovens § 10

¹⁸ Høringsnotatet s. 50

¹⁹ Høringsnotatet s. 41.

en sanksjonsfri ordning, det vil si at informasjon som blir gitt til undersøkelsesordningen kan bli brukt senere, blant annet i forbindelse med administrative reaksjoner fra Helsetilsynet. Dette kan medføre en risiko for at ordningen får et svakt læringsutbytte, fordi det er en viss sannsynlighet for at personer ikke vil snakke fritt til ordningen.

Sist nevnes at departementet av hensyn til det strenge kravet til klar lovhjemmel bør vurdere å utforme lovutkastet § 8 etter modell av lov om statens kommisjon for partnerdrap, der henvisninger til blant annet straffeprosessloven § 119 første ledd og tvisteloven §§ 22-5 første ledd er inntatt i lovforslagets § 7.

NIM ber departementet gjøre en grundig vurdering av det foreslåtte lovutkastet opp mot de menneskerettslige forpliktelsene i Grunnloven og EMK.

4. Når bør meldeplikt inntre og undersøkelsen starte

Departementet ber om kommentarer på når undersøkelsen skal starte og når meldeplikt inntre, og presenterer tre alternativer.

Etter NIMs vurdering er muligheten for å ivareta uskyldpresumsjonen bedre jo lenger man venter med å starte en undersøkelse. Uskyldpresumsjonen innebærer retten til å bli ansett som uskyldig inntil skyld er bevist ved dom.²⁰ Dette tilsier at alternativ 2 eller 3 bør velges. NIM vil ellers peke på at undersøkelsesordningens omtale av den enkelte sak må utformes i samsvar med uskyldpresumsjonen, i de tilfellene hvor det ikke foreligger en fellende dom, slik at straffeskyld ikke tilskrives.²¹

Videre vil undersøkelsesordningens effekt være størst dersom den får et helhetlig og fullstendig faktagrunnlag på bordet i den enkelte sak. Også dette tilsier at man i det minste venter til politiets etterforskning/tilsynssaken er ferdig (alternativ 2). Mye informasjon vil fremkomme gjennom disse prosessene, som igjen vil kunne effektivisere undersøkelsesordningens arbeid. I tillegg skal ordningen også vurdere både politiets og tilsynsmyndigheten innsats i den enkelte sak, både før og etter hendelsen som undersøkes. Også dette peker mot å vente med å starte en undersøkelse.

NIM vil imidlertid understreke betydningen av behovet for å komme raskt inn i en sak, og at dette kan begrunne alternativ 1. Imidlertid bør departementet vurdere om oppgaven med å umiddelbart kunne påpeke feil og mangler i tjenestene og på den måten hindre at en ny situasjon overfor ett nytt barn får et fatalt utfall, overlates til

²⁰ Grunnloven § 96 (2), EMK artikkel 6 nr. 2 og SP artikkel 14 nr. 2. Se gjennomgangen av uskyldpresumsjonen i Prop. 30L (2024-2025) punkt 4.4.

²¹ Se for eksempel Nealon and Hallam v. The United Kingdom (32483/19 og 35049/19) avsnitt 168.

andre aktører enn undersøkelsesordningen. Undersøkelsesordningen skal sørge for at det velges ut saker og temaer som bidrar til læring ut over den enkelte sak. Departementet uttaler at ofte vil enkeltsaker i større grad kunne bidra til læring og forbedring på systemnivå når de ses i sammenheng med andre saker som har fellestrekk og skjæringspunkter mot hverandre.²² Også dette tilsier at man bør vente.

Når det gjelder meldeplikten skissert i lovforslagets § 6 bør denne korrespondere med når ordningen kan starte sin undersøkelse.

5. Barns medvirkning

NIM støtter departementets forslag om at barns rett til å bli hørt skal fremgå av loven, i tråd med barnekonvensjonen artikkel 12. Bestemmelsen står i utkastet § 10.

NOU 2017:12 peker på en gjennomgående svikt i sakene utvalget vurderte: Tjenestene snakket ikke med barna, eller snakket ikke med dem på en god og trygg nok måte.²³ Som NIM påpekte i vårt høringssvar den gang, er dette et alvorlig brudd på barns grunnleggende menneskerettigheter. Kunnskapsgrunnetlaget viste mangel på kompetanse om hvordan man snakker med barn om vanskelige temaer, og manglende rutiner, tid og ressurser til å gjennomføre samtalene på en barnefaglig god måte.

Når undersøkelsesordningen har som formål å identifisere systemsvikt og bidra til læring og forbedring, er det derfor svært viktig at barn gis mulighet til å medvirke. Barn vil kunne ha verdifulle perspektiver både når det gjelder hva som har sviktet, og hvordan tjenestene kan bli bedre.

Vi vil samtidig understreke viktigheten av at rettigheten gjennomføres på en måte som gjør det trygt for barn å fortelle.

I barnekomiteens generelle kommentar nr. 13 om barns rett til beskyttelse mot vold, understreker komiteen behovet for at staten inntar en barnesensitiv tilnærming i undersøkelser om vold mot barn. Undersøkelsene må utføres av kvalifiserte fagpersoner, og det er avgjørende å unngå ytterligere skade på barnet:

“Extreme care must be taken to avoid subjecting the child to further harm through the process of the investigation. Towards this end, all parties are obliged to invite and give due weight to the child’s views.”²⁴

²² Høringsnotatet s. 31.

²³ NOU 2017:12 s. 106.

²⁴ Barnekomiteens generelle kommentar nr. 13 (2011), avsnitt 51.

Også i utviklingen av tjenester og tiltak på systemnivå, oppfordrer komiteen til å konsultere barn.²⁵ Selv der barnet selv har opplevd vold eller omsorgssvikt, kan det å fortelle bidra til at hendelsen blir tatt på alvor og en opplevelse av påvirkningskraft, under riktige og trygge omstendigheter.²⁶ For samfunnet kan barns perspektiver bidra til et bedre kunnskapsgrunnlag, og dermed bedre tjenester.

Barnekomiteen beskriver grunnleggende krav til gjennomføringen av barns rett til medvirkning i generell kommentar nr. 12, herunder at prosessen er transparent, trygg, og at barnet får informasjon om hva som er formålet.²⁷ Etter NIMs syn er dette gjennomført på en god måte i barnevernsloven § 1-4 og forskrift om barns medvirkning i barnevernet, der det er lovfestet at barnet skal få tilstrekkelig informasjon, blant annet om hva opplysninger fra barnet kan brukes til, og uttalerett før videredeling.

NIM ber departementet vurdere om tilsvarende krav bør fremgå av forslaget til § 10, eventuelt i forskrift.

6. Virkeområde

6.1 Oppgavene til undersøkelsesordningen

Oppgavene til undersøkelsesordningen er regulert i forslaget § 4, hvor det blant annet står at undersøkelsene skal identifisere svikt og kritikkverdige forhold «på systemnivå i en eller flere tjenester [...]».

NIM forstår høringsnotatet slik at det er en forutsetning at ordningen skal kunne undersøke systemsvikt både i offentlige tjenester og myndigheter, for eksempel mangelfullt regelverk.²⁸ Dette kunne vært reflektert tydeligere i bestemmelsens § 4, for eksempel slik: «Undersøkelsene skal identifisere svikt og andre kritikkverdige forhold på systemnivå i en eller flere tjenester *eller myndigheter* [...]».

6.2 Utvelgelse av saker

Departementet ønsker ikke å regulere i detalj hvilke saker som omfattes av ordningen, og viser til at dette bør utvikles i praksis, men gir likevel noen føringer for og eksempler til utvelgelsen. For eksempel skriver departementet at saker hvor barn som bor på institusjon dør eller utsettes for alvorlig vold, overgrep eller omsorgssvikt mens de er under barnevernets omsorg, omfattes. NIM legger til grunn at det ikke er nødvendig å detaljregulere hvilke saker som bør omfattes, og vi har

²⁵ Barnekomiteens generelle kommentar nr. 12 (2009), avsnitt 118.

²⁶ Schønnig og Utrimark, «Barn og ungdom i forskning om vold», 2024, artikkel i *Psykologtidsskriftet: Barn og ungdom i forskning om vold*

²⁷ Barnekomiteen generell kommentar nr. 12 (2009), avsnitt 132-134.

²⁸ Høringsnotatet s. 31.

heller ikke tilstrekkelig oversikt over alle områdene ordningen bør omfatte. Imidlertid vil vi peke på noen områder der vi mener det er risiko for menneskerettskrenkelser, og som departementet ikke har omtalt i høringsnotatet. Det bør legges opp til at ordningen kan undersøke disse.

For det første mener vi at ordningen bør kunne undersøke saker der enslige mindreårige asylsøkere forsvinner fra mottak og omsorgssentre. Da NRK kartla situasjonen i 2022, var 432 barn fremdeles savnet.²⁹ Barna som forsvinner, er særlig utsatt for menneskehandel og kriminalitet. Forsvinningssakene har jevnlig vært et tema for anbefalinger fra ulike FN-komiteer, og flere har uttrykt bekymring.

For det andre mener vi ordningen bør åpne for å undersøke tilfeller hvor barn har opplevd omfattende bruk av tvang eller makt på institusjon. Etter FNs barnekonvensjon og EMK er terskelen for maktbruk mot barn generelt svært høy, og må være siste utvei.³⁰ Flere har påpekt behovet for mer kunnskap om kort- og langtidsvirkninger av bruk av makt mot barn.³¹ Selv om tvangsbruk noen ganger er nødvendig og riktig, kan det også være skremmende og krenkende for barn.³² Som påpekt i Helsetilsynets rapport om tilsynsfunn og tilsynserfaringer i barnevernet, har antall tvangsprotokoller økt med over 40 prosent på landsbasis fra 2022 til 2023.³³ Tilsynet skriver at bruk av tvang og andre inngrep er alvorlig for barna det gjelder. Et høyt antall registrerte tvangstiltak, enten knyttet til enkelte institusjoner eller enkeltbarn, bør kunne være en indikator for å iverksette undersøkelse.

Departementet bør sørge for at utkastet til § 6 om melding om alvorlige saker omfatter de nevnte sakstypene.

²⁹ <https://www.nrk.no/vestland/432-barn-og-ungdommer-har-forsvunnet-fra-norske-asylmottak.-politiet-leter-sjelden-etter-asylsokerne-1.16184402>

³⁰ NIM har beskrevet de menneskerettslige rammene for tvangsbruk mot barn i et brev til myndighetene her: <https://www.nhri.no/2024/bruk-av-makt-mot-barn-under-tvangsfullbyrdelse/>

³¹ F.eks. Barneombudet i hørings svar til forslag til endringer i barnevernsloven mv.: <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/offentlig-horing-av-forslag-til-endringer-i-barnevernsloven-my/id3033092/?uid=9c4645a3-ec9e-4422-a4e4-6e9d0462dd80>

³² NOU 2023: 24, pkt. 14.5.1.

³³ <https://www.helsetilsynet.no/presse/nyhetsarkiv/2024/rapport-fra-helsetilsynet-om-tilsynsfunn-og-tilsynserfaringer-i-barnevernet-i-2022-og-2023/>

Vennlig hilsen
for Norges institusjon for menneskerettigheter

Gro Nystuen
Assisterende direktør

Pernille Borud
Rådgiver

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og har dermed ingen signatur.